

peal, ratsa; sulane kandis tema raudkübara ja oda. Siis tuli suur hull Euteruse sõbru ja rüütlid ja muid inimesi.

Rüütel Kramm astus ühe maja trepi astme peale, et rong temast pidi mööda minema. Iga lord kui rahvas Euteruse vastu hõiskasid, läks tema kulm kortsu, aga kui mõned jälle teda teutajid, siis ta naeratas rõõmsaste. Pead wangu tades ütles tema pojale: „Hullus on külgehallaja haigus, üks halp paneb tuhandid halpima. Waata, nüüd nemad meeletumad teretawad meest hõitates, kes ristitoguduse ja riigi walega on äraseganud, ehk nemad mõne pääwa pärast niisamuti hõiskawad, kui Euterus wälja wiaitse tule surma surema!“

„Taat,“ ütles poeg, „mees munga riidis wantri peal, kel nii lahke nägu on, ega see ommeti wõi usuaenlane olla! See on wist üks waga ristiinimene. Usuaenlased peaksid minu arwates ennemine keisri pihipapi Glapio sarnatsed olema, sel on filmad täis kawalust ja wale wagadust peas.“

„Pea suud, pois!“ kõrgatas rüütel wihaga, „mis sina neist asjust mõistad? Sinu noor pea ei suuda niisugust hullu pööra asju ära-
arwata.“

„Waata taat,“ hüüdis pois jälle, „eks need seal rongi taga otjas ole meie sugulase Erbahi krahwi sõamehed, ma tunnen neid nende kullist!“

„Mis sa unistad, pois?“ ütles isa, „ega krahw ommeti selle mehe saatjaks ei saa, keda ta tahtis ärrahukata ja kes aga õnnetuise kaupa ta läest on peasenud.“

„Taat, aga see on itka tõsi,“ ütles poeg, „waata, seal krahw ise tuleb musta hobuse seljas sõites.“

„Maailma ots on kae!“ hüüdis rüütel, „krahw Erbah on ususegaja seltsimeheks heitnud, keda ta ommeti pidi ärrahukama. Tule, saame näha, mis sest weel saab!“

Nemad läksid põik uulitsast läbi ja jõudsid, enne kui rong tul, Sakseni suurwärssti elu korteri juure, kuhu ka Euterusele oli korter walmistatud. Siin oli jo hull suurtsugu inimesi teda ootamas, mõned wärskid olid ka hulgas. Kui Euterus wantrist maha tuli, teretasid kõik teda waga lahkest ja saatsid teda maja sisse, mitu läksid tema järele teda toas teretama.

Kramm kirjistas wihaga hambaid ja läks siis pojaga hertsog Geriki juure. Hertzogil oli hea meel terasest poisist, ta lubas teda seitsamast pääwast saada oma teenistusse wõtta.